

La Constitució plurilingüe

Jocs de paraules

Les generalitats de Catalunya i valenciana van posar-se d'acord per publicar una única versió del text de la reforma constitucional. Aquest text, però, apareix sota dos noms diferents: català i valencià. ¿Un nou atemptat contra la llengua o una broma?

El tractat de Maestrich estava ple de novetats. El que no s'esperava era que també ocasionara un nou motiu de polèmica en el conflicte lingüístic del País Valencià o, en aquest cas, sobretot d'elucubració col·lectiva. Perquè aquesta reforma constitucional ha estat publicada en valencià de la mateixa manera que en castellà, gallec, basc i català. Aquesta novetat ha deixat bocabadats bona part de valencians, que veuen com l'estat central ha donat suport a una maniobra secessionista, ja que aquest sempre ha mantingut una posició distant. Tot, però, té una excusa legal.

Quan va ser aprovada la Constitució es-

panyola, el 1978, va ser publicada en el major nombre de llengües que poguera haver-hi a l'estat, és a dir, castellà, gallec, basc, català, valencià i mallorquí. Aquesta proliferació de llengües es devia a la inexistència dels estatuts d'autonomia i a la reglamentació de les llengües pròpies de cada autonomia. Ara bé, el mallorquí no apareix en aquesta reforma constitucional, ja que va ser considerada una variant del català en la seua versió de l'estatut. Però, com és ja conegut, no passa el mateix amb el valencià, que en l'Estatut d'autonomia adquireix rang de llengua pròpia.

El text, però, s'ha redactat de manera que les diferències poden qualificar-se d'anecdòtiques. Per una banda, les para-

les *requerir*, *Govern*, *proposants* de la versió 'catalana' esdevenen en la versió 'valenciana' *sol·licitar*, *Govern* i *proponents*. A banda, també es pot trobar un pronom *hi* en la versió 'catalana' que no hi apareix en la 'valenciana'. Aquestes quatre diferències són, aleshores, totes les diferències lingüístiques entre català i valencià.

Segons va poder esbrinar EL TEMPS, les direccions generals de Política Lingüística de les generalitats principatina i valenciana van mantenir relacions per oferir un únic text definitiu. Segons paraules d'un membre de la Direcció General de Política Lingüística del Principat, "vam posar-nos en contacte amb la Generalitat valenciana perquè el text no es di-

Quan va ser aprovada la Constitució espanyola, el 1978, va ser publicada en el major nombre de llengües que hi poguera haver a l'estat.

RAFA GIL

Una vegada advertida la possible contradicció entre ambdós preceptes i els dubtes raonables de validesa que se suscitaven, el Govern de la Nació, en la reunió del 24 d'abril de 1992, acordà de requerir al Tribunal Constitucional, per la via prevista en l'article 95.2 de la Constitució, que es pronunciés, amb caràcter vinculant, sobre l'existència o la inexistència de l'esmentada antinòmia.

Una vegada advertida la possible contradicció entre ambdós preceptes i els dubtes raonables de validesa que se suscitaven, el Govern de la Nació, en la reunió del 24 d'abril de 1992, acordà sol·licitar al Tribunal Constitucional, per la via prevista en l'article 95.2 de la Constitució, que es pronunciés, amb caràcter vinculant, sobre l'existència o la inexistència de l'esmentada antinòmia.

Sien quines sien les legítimes diferències que separen les forces polítiques parlamentàries, que representen el poble espanyol en les Corts Generals, els proposants entenen que és desitjable respectar el principi de consens que va presidir l'elaboració constitucional i que ha estat la pauta permanent en les decisions parlamentàries relatives a la incorporació d'Espanya a la Comunitat Europea i a la posició en el seu si. En una ocasió com aquesta, en què s'uneixen la decisió

Sien quines sien les legítimes diferències que separen les forces polítiques parlamentàries, que representen el poble espanyol en les Corts Generals, els proponentes entenen que és desitjable respectar el principi de consens que va presidir l'elaboració constitucional i que ha estat la pauta permanent en les decisions parlamentàries relatives a la incorporació d'Espanya a la Comunitat Europea i a la posició en el seu si. En una ocasió com aquesta, en què s'uneixen la decisió

Disposició final única

Aquesta reforma de l'article 13, apartat 2, de la Constitució Espanyola entrarà en vigor el mateix dia de la publicació del seu text oficial en el Butlletí Oficial de l'Estat. S'hi ha de publicar també en les altres llengües d'Espanya.

Disposició final única

Aquesta reforma de l'article 13, apartat 2, de la Constitució Espanyola, entrarà en vigor el mateix dia de la publicació del seu text oficial en el Butlletí Oficial de l'Estat. S'ha de publicar també en les altres llengües d'Espanya.

Les diferències entre la versió catalana i la valenciana poden qualificar-se d'anecdòtiques.

ARXIU

ferències en res, encara que per imperatiu legal hagués d'anar sota dos noms diferents". El nostre interlocutor va ser taxant: "sens dubte es tracta d'un error produït en les diverses comunicacions entre els dos departaments. És molt senzill que hi hagi aquest tipus d'errades en comunicacions a distància, però la intenció era publicar el mateix text". Així doncs, el conflicte torna a ser qüestió de noms, ja que les diferències no són intencionades, no és cap tipus d'argücia legal que permetia presentar les versions com a diferents.

DES DE MADRID AMB AMOR

Segons Jesús Huguet, director general de Política Lingüística de la Conselleria de Cultura valenciana, "sense entrar en valoracions, el annexos s'han de reformar tal com diu la Constitució". Però l'imperatiu legal és, segons sembla, totalment interpretable i el fet que a nivell estatal s'haja pres la mesura de publicar aquestes

famoses dues versions és una decisió del partit en el poder i no d'una estricta aplicació de la llei. Si bé és cert que l'estatut valencià parla en tot moment de *valencià*. "¿Quina llei ens pot obligar a fer diferències on no n'hi ha?", comentava Albert Taberner, diputat a les Corts Valencianes per Esquerra Unida. De manera que el fantasma de la legalitat s'esvaeix amb la força d'una raó superior. "El fet que al País Valencià s'haja decidit que el nom utilitzat per al català siga *valencià* no és un problema legal per acceptar la unitat de la llengua i menys encara per fer aquest tipus de publicacions", afirmava Vicent Montroig, secretari d'organització de la Unitat del Poble Valencià. Sembla, doncs, que les declaracions de Jesús Huguet, perden certa consistència.

DE TOTS ELS COLORS

Les valoracions han estat variades i adequades a la ideologia de cada partit. El

primer en donar la seua opinió va ser el Partit Valencià Nacionalista, que en una nota de premsa feia constar la seua "més enèrgica protesta per haver-se considerat el valencià i el català com a idiomes diferents, encara que aquesta contradicció siga només de dret, que no de fet". Segons el PVN, "aquestes maniobres només responen a l'interés de determinats grups de fomentar la confusió entre els valencians i dificultar el procés de normalització lingüística".

De manera semblant es va pronunciar la UPV, que qualificava de *ficcio lingüística* la versió en valencià de la reforma constitucional. En la mateixa nota de premsa la UPV anomenava també "cerimònia de confusió" a aquesta versió. "Es tracta de dubtes malintencionats sobre la unitat de la llengua catalana i em sembla perillós que el govern central entre en aquestes maniobres obscurantistes", va declarar Vicent Montroig. Albert Taberner, en representació d'EUPV, tampoc aprovava la maniobra "Es un absurd, una pèrdua de temps i entrar en polèmiques miserables. A més, el fet que siga pràcticament el mateix text vol dir que és la mateixa llengua".

En el Partit Socialista, però, estaven d'allò més contents. "A veure, ¿no és el mateix text? Aleshores què més dona", comentava a EL TEMPS en tot distés el secretari d'organització del PSPV, Ernest Nabàs. "Trobe que barallar-se per qüestió de noms està totalment superat", va afegir.

També bastant content es trobava el dirigent d'Unió Valenciana Hèctor Villalba, qui pujava el nombre de diferències a vuit. "La Constitució té l'obligació de ser conseqüent amb els textos dels estatuts, ens sembla perfecte. És clar que si l'haguera fet UV, hagueren estat més, però és important el reconeixement de l'idioma valencià com a propi".

En termes més indiferents que una altra cosa es va pronunciar Pedro Agramunt, líder del Partit Popular al País Valencià: "no hi ha cap opinió a donar. És normalitat constitucional".

Així doncs, tot segueix igual, però al carrer hi ha un nou paper públic que reafirma la secessió lingüística.

Xavier Mínguez